U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **A. B.**, zastoupen advokátem JUDr. Josefem Klofáčem, se sídlem Sokolská 270, Česká Lípa, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 2. 5. 2018, č. j. 58 Az 2/2018 - 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím podle § 53a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ze dne 2. 2. 2018, č. j. OAM-268/ZA-ZA02-K03-PD1-2015, neprodloužilo žalobci doplňkovou ochranu.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u krajského soudu, který ji odmítl usnesením ze dne 2. 5. 2018, č. j. 58 Az 2/2018 - 30, neboť žaloba, která byla soudu doručena v předposlední den lhůty, neobsahovala projednatelné žalobní body a do uplynutí lhůty nebyla o žalobní body doplněna.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost ze všech důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. s. ř. s. V ní uvedl, že krajský soud při rozhodování ve velmi závažné věci cizince rozhodoval ve špatném složení. Krajský soud zároveň rozhodoval formalisticky, neboť stěžovatel v žalobě poukázal na jednotlivá ustanovení zákona, která byla porušena, a dále blíže specifikoval, v čem měla nezákonnost

spočívat. Krajský soud jej měl proto buďto vyzvat k upřesnění žalobních bodů podle § 37 odst. 5 s. ř. s., anebo se s nimi vypořádat. Protože však stěžovatele k doplnění nevyzval, s námitkami se nijak nevypořádal a žalobu odmítl, dopustil se procesní vady a zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Krajský soud se nezabýval ani vyjádřením stěžovatele jako osoby zúčastněné na řízení. Dalším pochybením krajského soudu bylo, že rozhodl o věci bez nařízení jednání, aniž by stěžovateli doručil výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud žalobu správně posoudil jako neprojednatelnou, na což upozorňoval už ve vyjádření k ní. Stávající judikatura přitom tuto otázku již dostatečně vypořádala.

V.

[5] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že ačkoliv stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti hned několik důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s., podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS, platí, že „[j]*e-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.*“ Z uvedeného tedy vyplývá, že pod důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spadají všechny důvody, které by jinak spadaly pod důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[9] Otázkou náležitostí žalobních bodů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již několikrát; naposled se k této otázce vyslovil rozšířený senát v rozsudku ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 - 31, publ. pod č. 3733/2018 Sb. NSS, ve kterém mj. potvrdil závěry dřívější judikatury a uvedl, že „*žalobce musí ve lhůtě pro podání žaloby uplatnit alespoň jeden žalobní bod tak, aby jeho žaloba byla projednatelná (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.). Pokud žalobní bod neuplatní vůbec, nebo až po lhůtě pro podání žaloby, bude žaloba odmítnuta podle § 37 odst. 5 s. ř. s.*“ Krajský soud ze závěrů tohoto rozhodnutí výslovně vycházel a v souladu s nimi posoudil žalobcovu žalobu, která obsahovala pouze výčet právních ustanovení a typovou charakteristiku ‚obvyklých' nezákonností (viz také usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 - 72). Krajský soud rovněž v souladu s judikaturou náležitě odůvodnil, proč nepřistoupil k vydání výzvy k doplnění žalobních bodů.

[10] K námitce, v jakém složení krajský soud o žalobcově žalobě rozhodoval, Nejvyšší správní soud toliko poukazuje na § 31 odst. 2 s. ř. s., v nyní účinném znění, podle kterého „[v]*e věcech* […] *mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, jakož i v dalších věcech, v nichž tak stanoví zvláštní zákon, rozhoduje specializovaný samosoudce*.“

[11] K námitce, že krajský soud chybně rozhodl bez jednání a vydání výzvy podle § 51 odst. 1 s. ř. s., Nejvyšší správní soud uvádí, že § 49 až § 51 s. ř. s. upravují rozhodování ve věci samé, tedy rozhodování o meritu věci. V projednávané věci však došlo k odmítnutí žaloby ještě předtím, než bylo přistoupeno k jejímu věcnému posouzení, neboť neobsahovala předepsané náležitosti a nebyla vůbec projednatelná (rozsudek rozšířeného senátu č. j. 3 Azs 66/2017 - 31).

[12] Konečně k námitce, že se krajský soud nezabýval vyjádřením stěžovatele jako osoby zúčastněné na řízení, Nejvyšší správní soud uvádí, že není zřejmé, o jakém vyjádření stěžovatel hovoří a v jakém řízení byl v postavení osoby zúčastněné na řízení. Měl-li stěžovatel na mysli vyjádření, které zaslal žalovanému v průběhu řízení o prodloužení doplňkové ochrany, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že toto vyjádření stěžovatel poprvé zaslal teprve Nejvyššímu správnímu soudu s doplněním kasační stížnosti. Ve spisu krajského soudu toto vyjádření založeno není; řízení o žalobě je přitom ovládáno dispoziční zásadou, podle které krajský soud přezkoumává napadené rozhodnutí zásadně pouze v mezích žalobních bodů (rozsudek rozšířeného senátu č. j. 3 Azs 66/2017 - 31). Krajský soud tedy nemá v žádném případě povinnost dohledávat ve správním spisu žalobcova vyjádření a posuzovat je v rámci řízení o žalobě.

[13] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[14] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu